חולדות עם ישראל

האנשים הממונים על החינוך בישראל יודעים, כנראה, שילדי־ישראל כבר לא כל־כך זוכרים מי היה דויד בן־גוריון. הממונים על החינוך יודעים שזה מאוד לא בסדר שילדי־ישראל לא זוכרים מי היה דויד בן־גוריון.

לכן, לכבוד יום הולדתו ה־100 של דויד בן־גוריון, הזמינה המחלקה לחינוך של הקרן הקיימת סיפורון על דויד בן־גוריון, אצל הארון זבולון פורן. נודע לי כי מחלקת־החינוך אמרה לזבולון פורן כי ישתדל לכתוב ספר כזה שילדים יוכלו לקרוא אותו בקלות. הסיפרון יצא, חולק בין תלמידים בארץ, וכל ילד שקרא את הספר למד ממנו מה שלמד.

גם אני קראתי בו, והייתי רוצה לשתף אתכם בכמה קטעים, מתוך הרבה מאוד מאותו סוג, [illegible]ורים בספר. למשל:

[illegible]שנולד לשיינדל בנה הרביעי, דויד, [illegible]יו מייד ואהבה אותו אהבה עזה. דויד [illegible]מו קטן־קומה, צנום וחלש. לא פעם [illegible]חולשה... עוד דבר הראיג אותה. [illegible]ת בדויד, ראתה כי ראשו גדול. [illegible]ביגדור שיקח את דויד לרו־

[illegible]שהו על האיש בן־גוריון: [illegible]קשים לקרוא ולהבין את [illegible]הרבי מתרגז. דופק על [illegible] וצועק: 'אוי, שקצים [illegible]הוא יודע את הכל בעל

[illegible]רים כי פעם התערב [illegible]רוך עגבים זמן רב [illegible]שכן הוא דרך

דויד בן־גוריון, עובד ביקב בראשון־לציון (1907)

ברציפות שלושה ימים ושלושה לילות ללא הפסק." (אם זה לא בשביל ספר־השיאים של גינס — אני צינצנת!)

ומה אמר דויד בן־גוריון כשנולד לו בנו, עמוס? ככה הוא אמר: "בן נחמד — ראש נפלא... עיני תכלת יש לו... אינו בוכה ואוהב להתרחץ."

יש עוד קטעים הומוריסטיים רבים בסיפרון של המחלקה לחינוך, אבל נדמה לי שאחד הטובים ביותר הוא הקטע הבא:

"...למחרת קברו את השניים. החברים במושבה ובחווה התהלכו אבלים. גם דויד התהלך בלב כואב. על קיברם הרענן אמר: "...ואתם, קורבנות חביבים, תהיו תמיד לסמל חי, לזוהר נוצץ, לעמוד האש... שמכם ינון מדור לדור".

מה אגיד לכם, קורבנות חביבים. הבן שלי אמר שאילו בן־גוריון היה חי היום, הוא בטח היה אפריים סידון או ב' מיכאל. איזה הומור היה לאיש הזה! וגם לזבולון פורן, כמובן.

נשים כבני־אדם

נשים הן יצורים מוזרים ובלתי מתקבלים על הדעת. כך לפחות אומר לי בעלי. הפעם האחרונה שהוא אמר לי את זה היתה אתמול, כששנינו ישבנו מול הטלוויזיה וראינו כיצד אלי ויזל צועד בצעד מלכותי, כשלצידו בנו ומאחוריו אשתו (ככה זה כנראה אצל מכובדים). תוך כדי הליכתו האיטית של ויזל אל המטרה — דוכן חלוקת פרס־נובל — השמעתי ברוב תקיפות את דעתי הלא כל־כך אוהדת (בלשון המעטה) על האיש, על סיגנון חייו ועל זכותו לקבל את פרס־נובל־לשלום, ועוד כהנה וכהנה מילים, שנבעו מתוך טוב־ליבי הידוע.

ואז, ממש דקה אחרי זה, כשהשוודי קרא לוויזל לעלות לבימה בליוויית בנו, שלמה־אלישע — שנקרא כך על שם הסבא, שהושמד בשואה — נחנק גרוני, והדמעות פרצו לי בלי כוונה מהעיניים ושטפו לי את הפרצוף (שעדיין כעס).

זה נכון, כנראה, שנשים הן יצורים מוזרים ובלתי מתקבלים על הדעת, אבל בעלים טובים לא צריכים להזכיר להן את זה כל יום.

תרופה נגד געגועים

יש לי חבר אחד (בעצם, יש לי כמה כאלה) שפעם עבד איתי באל־על והיה ציוני כל־כך גדול, שבקושי הצליחו לשכנע אותו לקבל על עצמו שליחות, ביחד עם מישפחתו, לאמריקה. מאז עברו הרבה מים בירדן וגם בנהר הדסון, והשליחות של ידידי מצאה חן בעיניו ובעיני בני־מישפחתו, עד שהחליטו (בלב כבד, כמובן) להישאר שם. לא לצמיתות. מה פיתאום? הוא בטוח שיום אחד הוא יחזור הנה. הרי הוא כל הזמן נורא מתגעגע, ובכלל, הבית האמיתי שלו הוא כאן, והשורשים וכל שאר הבבל"ת הזה, שהם מוכרים לנו, אבל לנו כבר נמאס לקנות.

בקיצור, מרוב געגועים למולדת, הוא קפץ אלינו לכמה ימים, ובגלל זה שאני אוהבת אותו, נפגשנו ושתינו קפה וריברנו על החיים. אני על החיים כאן והוא על החיים שם. שפיתאום כוללים אצלו הליכה לבית־הכנסת והדלקת־נרות בשבת, וקידוש וגפילטע־פיש, וכל שאר הדברים שא־נשים מסויימים עושים רק בחוץ לארץ.

בסוף הפגישה רציתי לתת לו מתנה. חשבתי וחשבתי וחשבתי, ובסוף קניתי לו קלטת של זמירות־שבת (אני התכוונתי טיפ־טיפה בהומור, אבל יצא לגמרי ברצינות). בקלטת שר החזן ר' מנחם קליין שירים כמו צור משלו שלום עליכם, ברוך אל עליון עוד.

הקלטת עלתה לי 7.5 שקלים, אבל גרמה שימחה לידידי בלפחות 500 דולר. אם יש לכם חברים יורדים (למי אין היום?), ואם אתם רוצים לשמח אותם — זה הדבר.

פינת בן־יהודה

הנה כמה ענייני גברים — כדי שתדעו לתקן את הבית בעברית:

דיבל – מיתד
ניטים – מסמרת
טפטר – בחון
פלאייר – מלקחת
מוטרה – אום

והרי החדשות

עוד בושם אחד עלה ארצה בימים אלה והוא עושה, כמו כל העולים החדשים, נסיונות קליטה בארצנו.

הבושם, הנושא את שמו של מעצב־האופנה האמריקאי ביל בלס, נמכר כאן בבקבוקים שונים, בריכוז שונה ובמחירים שונים. אבל מלבד הבושם הנוזלי, יש לביל בלס גם מישחת־בושם, ובה נתרכז הפעם.

ביל בלס, שמבין בדברים האלה, אומר כי נשים

בעלות עור יבש נוטות לאבד את ניחוח הבושם (כל בושם) מהר יותר מאשר נשים בעלות עור שמן או נורמאלי. לכן ממליץ ביל בלס להשתמש במישחת־בושם, שקודם כל תרכך את העור ואחר כך תבשם אותו.

והנה עוד גילוי אחד, מבית־המידרש של אותו מומחה. אנחנו, חברותיי ואני, נוהגות לשים את הבושם בו אנו משתמשות בדיוק מאחורי האוזניים, כי פעם מישהו אמר לנו שזה הכי טוב, ואף פעם לא התפנינו לבדוק אם אכן. ביל בלס אומר שמאחורי האוזן זה קישקוש. הוא טוען שהכי טוב לשים את הבושם באיזורי הדופק. לא, לא. שום גסויות! באיזורי־הדופק הוא מתכוון למקומות שבהם אפשר להרגיש שאנחנו עוד חיים, כמו למשל משני צידי הצוואר, בפירקי־הידיים, ואולי אפילו ברגליים, ליד עצם־הקרסול. שתדענה, בנות.

★ ★ ★

ושושנה ארבלי־אלמוזלינו, למשל. אבל זה, כמובן, רק אחד ההבדלים בינינו לבין האנגלים.

חברת עלית הוציאה לשוק מוצר חדש, בוטנים בציפוי פריך, העונים לשם מטריפים. נכון שזה טעים ומזין ומשמין וכל השאר, אלא שאחרי האוכל, היה בטלוויזיה משהו נורא משעמם, אז החלטתי לעשות חשבון כמה עולים המטריפים האלה לצרכן. הכפלתי 250 גרם בארבע, וביצעתי עוד אי־אלה פעולות־חשבון יסודיות, ויצא לי שהמטריפים עולים כ־10 שקלים לקילו. אסור לשכוח שלמרות העטיפה היפה, זה בסך הכל בוטנים. לעומת הפיסטוק חלבי, הנמכר היום ברחובותינו ב־9 ש"ח הק"ג, או הערמונים הנפלאים, שעולים 6־4 ש"ח הק"ג.

אומנם ירוע לי שמחיר הפיסטוקים ירד פלאים בגלל איזה הסכמים עם חומייני, אבל כצרכן שמבקש מחיר הוגן, אין לי התנגדות שעלית תעשה הסכם עם ג'ימי קרטר, למשל, ותייבא הנה בוטנים זולים. נראה לי לא הגיוני לשלם בשביל בוטנים יותר מאשר בער פיסטוקים, וכפול מאשר ערמונים. נכון?